

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 594/2025-42

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **CEVEO, s.r.o.**, Lipovník 94, zastúpenej Mgr. Michalom Ferčákom, advokátom, Bernolákova 1652/29, Topoľčany, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/59/2025 z 23. júla 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/59/2025 z 23. júla 2025 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľky vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/59/2025 z 23. júla 2025 **z r u š u j e a v e c v r a c i a** Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.
3. Najvyšší súd Slovenskej republiky **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania **771,68 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. septembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového

protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto nálezu. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie a priznať náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka bola žalobkyňou v spore o ochranu dobrej povesti právnickej osoby na základe tvrdeného zásahu žalovanej do jej práv e-mailom z 13. mája 2021, zaslaným členom Združenia miest a obcí v regióne JE Jaslovské Bohunice. Okresný súd Trnava rozhodol v napadnutom konaní rozsudkom č. k. 19C/25/2021-202 z 29. mája 2023 tak, že žalovanej uložil povinnosť ospravedlniť sa za neoprávnený zásah do práv sťažovateľky jedným zo žalovaných výrokov (celkom boli v žalobe označené štyri výroky v dotknutom e-maile, pozn.). Druhým výrokom rozsudku vo zvyšku žalobu zamietol, tretím výrokom určil, že žalovaná v časti, v ktorej sa sťažovateľka domáhala ospravedlnenia, má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50 %, a štvrtým výrokom určil, že v časti, v ktorej sa sťažovateľka domáhala náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, má žalovaná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Proti označenému rozsudku súdu prvej inštancie sťažovateľka podala odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trnave tak, že rozsudkom č. k. 21Co/8/2024-266 z 29. januára 2025 rozsudok v napadnutej časti druhého výroku potvrdil a napadnuté výroky (tretí a štvrtý, pozn.) o trovách konania zmenil tak, že žalovanej priznal voči sťažovateľke nárok na náhradu trov konania v rozsahu 60 % za prvoinštančné konanie a zároveň žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Zmenu výrokov súdu prvej inštancie o trovách konania odvolací súd odôvodnil tým, že bolo potrebné rozhodnúť jedným výrokom. Ďalej konštatoval, že sťažovateľka bola v časti žaloby, ktorou sa domáhala ospravedlnenia za štyri výroky, úspešná len pri jednom výroku zo štyroch, a v časti náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch úspešná nebola, jej úspech v konaní tak predstavuje 20 %, úspech protistrany 80 %, a preto bolo dôvodné priznať náhradu trov konania protistrane v rozsahu 60 %.

4. Proti označenému rozsudku odvolacieho súdu sťažovateľka podala dovolanie. Napadla výrok o potvrdení čiastočného zamietnutia žaloby a výrok o nároku na náhradu trov konania, argumentujúc vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). V súvislosti s napadnutým výrokom o trovách konania (body 6 až 11 dovolania) namietala, že odvolací súd sa vôbec nevysporiadal s jej námietkami o úspešnosti v spore. Už v rámci svojho odvolania argumentovala tým, že základom pre určenie úspešnosti v spore o ochranu osobnosti je zistenie, či došlo k zásahu do práv sťažovateľky, preto, vychádzajúc z výroku súdu prvej inštancie, je zrejmé, že v tejto časti bola sťažovateľka úspešná, a preto jej patrilo nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V súvislosti so žalovaným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy argumentovala tým, že priznanie a rozsah tohto nároku je závislý od úvahy súdu. Odvolací súd sa vôbec nevysporiadal s touto jej argumentáciou, preto rozsudok odvolacieho súdu v časti nároku na náhradu trov považovala za vecne nesprávny a arbitrárny, keďže nedal odpoveď na jej špecifickú argumentáciu.

5. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľky napadnutým uznesením odmietol, pričom vo vzťahu k dovolaním napadnutému výroku o nároku na náhradu trov konania len lakonicky uviedol, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil tak vo veci samej, ako aj v časti rozhodnutia

o trovách konania (bod 13 napadnutého uznesenia). V ďalšom sa v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberal len dôvodnosťou namietanej vady zmätočnosti vo vzťahu k veci samej.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka v sťažnosti rozsiahlo argumentuje a tvrdí, že odvolací súd síce zmenil výrok súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania, ale rozhodol vecne nesprávne. V dovolaní tvrdená vada podľa § 420 písm. f) CSP sa podľa nej týka nielen výroku vo veci samej, ale aj výroku o nároku na náhradu trov konania, ku ktorému najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol len to, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil aj v tejto časti, avšak s jej argumentáciou sa preskúmateľným spôsobom nevysporiadal. Z uvedeného dôvodu považuje napadnuté uznesenie za arbitrárne a porušujúce jej označené procesné práva, a rovnako aj práva hmotnej povahy, keďže má dopad na majetok sťažovateľky. Argumentuje tým, že súd mechanicky aplikoval pomer úspechu a neúspechu v spore, ale nezohľadnil špecifický predmet sporu (ochrana osobnosti). Sťažovateľka bola úspešná v základe sporu, keď súdy konštatovali, že došlo k zásahu do jej práv na ochranu osobnosti (dobrá povesť), pričom žalovanému bola uložená povinnosť ospravedlniť sa za jeden zo štyroch označených výrokov v namietanom zásahu, ale vo zvyšku označených výrokov a požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch súdy dospeli k záveru, že uvedené výroky nespôsobili zásah do jej osobnostných práv, pričom jeden z nich mal povahu hodnotiaceho úsudku. Pri požadovanej nemajetkovej ujme súdy dospeli k záveru, že zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia je postačujúce, nebolo preukázané také zníženie dobrej povesti, ktoré by opodstatňovalo aj priznanie finančného zadosťučinenia. Sťažovateľka, vychádzajúc z uvedeného v okolnostiach veci, považuje za nespravodlivé, že krajský súd napriek jej úspechu priznal náhradu trov konania žalovanému (60 % v prvoinštančnom konaní a 100 % v odvolacom konaní), pričom aj v odvolacom konaní bola čiastočne úspešná, keďže došlo ku korekcii zjavne nesprávnych výrokov súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania. Tieto nedostatky namietala aj v podanom dovolaní, na svoje zásadné výhrady však nedostala žiadnu odpoveď.

7. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 594/2025-14 zo 16. októbra 2025 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie v celom rozsahu.

8. Následne ústavný súd 17. novembra 2025 vyzval najvyšší súd na vyjadrenie sa k vecnej stránke prijatej ústavnej sťažnosti. V rovnaký deň písomne upovedomil zúčastnenú osobu (Združenie miest a obcí, región JE Jaslovské Bohunice) o jej práve vyjadriť sa k prijatej ústavnej sťažnosti.

III.

Vyjadrenie najvyššieho súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie najvyššieho súdu:

9. Vyjadrenie najvyššieho súdu sp. zn. KP 3/2025-475, Cpj 296/2025 z 26. novembra 2025 bolo ústavnému súdu doručené 4. decembra 2025 spolu s dotknutým súdnym spisom. Najvyšší súd

vo svojom vyjadrení odkázal na pripojené stanovisko riadiacej predsedníčky senátu. Predsedníčka v stanovisku navrhla sťažnosti nevyhovieť, v podstatnom argumentujúc tým, že najvyšší súd sa v dostatočnej miere a účinne zaoberal významnými námietkami a argumentmi sťažovateľky. Dovolací súd neakceptoval opodstatnenosť dôvodov, ktoré sťažovateľka uvádzala v dovolaní o zmätočnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu trpiaceho nedostatkom riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia, pretože uvedené nezistil.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

10. Zúčastnená osoba svoje právo vyjadriť sa k prijatej sťažnosti využila. Vo vyjadrení zo 4. decembra 2025 v podstatnom uviedla, že rozhodnutie dovolacieho súdu považuje za vecne správne a ústavne konformné. Pokiaľ ide o úspešnosť sťažovateľky v odvolacom konaní, tak tá sa netýkala merita veci, ale len výrokov o nároku na náhradu trov konania, aj to len v tom zmysle, že súd prvej inštancie rozhodol o nároku dvoma samostatnými výrokmí (jeden vo vzťahu k morálnej satisfakcii, druhý vo vzťahu k nemajetkovej ujme), ktorý bol krajským súdom zlúčený do jedného výroku matematicky tak, že jej bol priznaný nárok na náhradu v rozsahu 60 %. V tejto súvislosti uviedla, že sťažovateľka sa domáhala zmeny výrokov tak, že sa domáhala plného úspechu v rozsahu 100 %, čomu krajský súd nevyhovel. Pokiaľ ide o samotný pomer úspechu a neúspechu v konaní na súde prvej inštancie, zúčastnená osoba, poukazujúc na navrhnutý text ospravedlnenia, argumentovala tým, že súd síce skonštatoval zásah do práva sťažovateľky, avšak nie všeobecne, ale vo vzťahu ku konkrétnemu vyjadreniu, jedného zo štyroch, ktorý každý z nich mohol byť predmetom samostatnej žaloby, resp. samostatným základom sporu. Zúčastnená osoba zastáva názor, že ak dovolací súd explicitne argumentáciu sťažovateľky v tomto smere neposudzoval, išlo o správny postup podľa § 451 ods. 3 CSP, pretože rozhodnutie odvolacieho súdu v danom bode nepredstavovalo porušenie práva na spravodlivý proces sťažovateľky, keďže odvolací súd správne posúdil otázku pomeru úspechu a neúspechu vo veci. Zúčastnená osoba v ďalšom uvádzala argumentáciu v súvislosti vykonaným dokazovaním vo väzbe na výrok vo veci samej. Preto navrhla, aby ústavný súd sťažnosti sťažovateľky nevyhovel.

III.3. Replika sťažovateľky:

11. Sťažovateľka sa k doručenému stanovisku najvyššieho súdu a zúčastnenej osoby vyjadrila podaním doručeným 18. decembra 2025. V podstatnom v reakcii uviedla, že v okolnostiach veci jej argumentácia si vyžadovala špecifickú odpoveď. Podstata argumentácie spočívala v tom, že vzhľadom na špecifický predmet sporu nejde o neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, s čím sa najvyšší súd nevysporiadal, resp. v odôvodnení svojho rozhodnutia nedal preskúmateľnú odpoveď. Pojem úspech vo veci sa má v rámci obdobných konaní interpretovať a skúmať čo do právneho základu, nie čo sa týka výšky priznaného nároku, resp. formulácie ospravedlnenia.

12. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení

sa s ústavnou sťažnosťou, stanoviskami účastníkov konania, ako aj s obsahom spisu dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

13. Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať uvedené základné právo účastníkov garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

14. Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov teda musí byť v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

15. Ústavný súd zároveň pripomína, že arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

16. Aj v konaní o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd uplatňuje zásadu prednosti ústavne konformného výkladu, v rámci ktorej uprednostní ten výklad právnej normy, ako aj súvisiacich právnych noriem, ktorý zabezpečí plnohodnotnú, resp. plnohodnotnejšiu realizáciu ústavou garantovaných práv (IV. ÚS 96/06, II. ÚS 148/06, III. ÚS 474/2018).

17. Tieto zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodiť z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj v danej veci. Z týchto hľadísk preto ústavný súd posudzoval aj sťažovateľkou napadnuté rozhodnutie okresného súdu.

18. Ústavný súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľky je dôvodná. Vo veci konajúci súd zlyhal pri poskytovaní súdnej ochrany, v dôsledku čoho došlo k neprípustnému zásahu do označených práv sťažovateľky.

19. Najvyšší súd skutočne nedal dostatočnú odpoveď na špecifický argument sťažovateľky „ako posudzovať pomer úspechu a neúspechu v žalobe na ochranu osobnosti“. Sťažovateľka argumentovala odbornými názormi na danú problematiku, poukázala na to, že v konaní o satisfakčnej žalobe je základným predpokladom úspechu zistenie, že došlo k zásahu do práv žalobcu.

20. Aj pri odlišnej koncepcii Civilného sporového poriadku (oproti Občianskemu súdnemu poriadku) a právnej úprave posudzovania nároku na náhradu trov konania z hľadiska pomeru úspechu a neúspechu v spore, kde sa má vyhodnocovať každý úspech a neúspech v spore porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku, podľa názoru ústavného súdu je potrebné rozlišovať, či pri žalobách na ochranu osobnosti k neoprávneným zásahom do práv došlo v rámci jedného konania (email, článok, snímka a pod.), alebo viacerými čiastkovými zásahmi. Ďalej je potrebné mať na pamäti aj skutočnosť, že ide vždy len o jeden nárok na ochranu osobnosti, pričom v rámci neho poškodený môže (v závislosti od okolností prípadu) požadovať žalobou o upustenie od neoprávnených zásahov (negatívna žaloba), o odstránenie následkov (reštitučná žaloba) a o poskytnutie primeraného zadosťučinenia (satisfakčná žaloba), ktoré majú povahu prostriedkov ochrany osobnosti, a nie povahu samostatných nárokov.

21. Za neoprávnený zásah je vo všeobecnosti možné považovať zásadne každé nepravdivé tvrdenie alebo obvinenie, ktoré zasahuje práva chránené ustanoveniami § 11 a nasl. Občiansky zákonník. Podľa názoru ústavného súdu pre účely posudzovania úspechu v sporoch vo veciach ochrany osobnosti nemožno bez ďalšieho mechanicky aplikovať schematické nazeranie a formalisticky vyhodnocovať úspešnosť v spore porovnaním petitu a výroku rozhodnutia, čo sa týka počtu výrokov, vo vzťahu ku ktorým súd konštatoval, že nimi došlo k zásahu oproti tým, ktoré tak nevyhodnotil.

22. Z hľadiska úspechu vo veciach ochrany osobnosti je podstatným, či súd uzavrie, že došlo k zásahu do práv žalobcu. Od tohto záveru je závislé rozhodovanie o jednotlivých uplatnených prostriedkoch ochrany (tu nejde o samostatné nároky), ako je upustenie od neoprávnených zásahov alebo odstránenie jeho následkov. Rovnako na zistení, že došlo k neoprávnenému zásahu, je závislé rozhodovanie o tom, či intenzita a okolnosti zásahu vyvolali také následky, že nepostačuje priznať nemateriálnu satisfakciu (ospravedlnenie), ale je potrebné priznať aj finančnú satisfakciu (ak ju poškodený žiada, pozn.).

23. V okolnostiach posudzovanej veci k zásahu do práv sťažovateľky malo dôjsť jedným zásahom (e-mailová správa), ktorý obsahoval viaceré sporné výroky, ktorými podľa názoru sťažovateľky bolo neoprávnené zasiahnuté do jej práv. Súd posudzoval a vyhodnocoval každý jeden zo sporných výrokov, ale nezohľadnil skutočnosť, že tieto výroky boli obsiahnuté v jednom zásahu a boli predmetom jednej žaloby, hoci ústavný súd nespochybňuje skutočnosť, že tieto výroky, každý z nich, bol spôsobilý byť samostatným predmetom žaloby na ochranu osobnosti.

24. Sťažovateľka sa v rámci napadnutého konania domáhala ospravedlnenia, ako aj priznania finančnej satisfakcie. Súd dospel k záveru, že k neoprávnenému zásahu došlo len jedným zo štyroch výrokov v rámci žalovaného zásahu. Preto je prirodzené, že súd návrhu sťažovateľky vyhovel a určil povinnosť žalovanému ospravedlniť sa. Súd však – pre účely ustálenia úspechu v konaní – samostatne posudzoval úspešnosť sťažovateľky nielen vo vzťahu k tomu-ktorému výroku, ale dokonca aj pri rozhodovaní o priznaní finančnej satisfakcie, ktoré je plne závislé od úvahy súdu (m. m. IV. ÚS 599/2013, III. ÚS 475/2018).

25. Vzhľadom na výsledok sporu (súd uzavrel, že došlo k zásahu do sťažovateľkinej dobrej povesti a priznal jej satisfakciu vo forme ospravedlnenia) v kontexte už uvedených úvah ústavný konštatuje,

že výrok odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania, ktorým sťažovateľku zaviazal na náhradu trov v rozsahu 60 % žalovanému v konaní na súde prvej inštancie sa ústavnému súdu javí *prima facie* ako nespravodlivý. Námietky sťažovateľky si vyžadovali špecifickú odpoveď, za ktorú rozhodne nemožno považovať strohé konštatovanie najvyššieho súdu, že „odvolací súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, tak ako vo veci samej, ako aj v časti rozhodnutia o trovách“. Vychádzajúc z tohto ústavne neudržateľného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, ústavný súd dospel k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením (bod 1 výroku nálezu).

26. Napadnutým uznesením zároveň došlo k neprípustnému zásahu do hmotných práv sťažovateľky vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, keďže najvyšší súd z arbitrárnych dôvodov neposkytol ochranu majetkovým právam sťažovateľky, ktoré boli v hre pri posudzovaní jej dovolania (bod 1 výroku nálezu).

27. Ústavný súd na základe svojho zistenia, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky, napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie (bod 2 výroku nálezu).

28. V ďalšom postupe je najvyšší súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

29. Nad rámec uvedených dôvodov ústavný súd považuje za dôležité, aby najvyšší súd ako vyššia súdna autorita nadaná právomocou zjednocovať rozhodovaciu činnosť a poskytovať záväzný výklad právnych noriem, zaujal v tejto veci stanovisko ku kritériám posudzovania procesného úspechu a neúspechu vo veciach ochrany osobnosti, aby poskytnutím takéhoto výkladu odstránil nepredvídateľnú aplikáciu jednoduchého práva nižšími súdmi v tejto otázke.

V.

Trovy konania

30. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

31. Ústavný súd priznal sťažovateľke náhradu trov konania z titulu právneho zastúpenia advokátom podľa § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky. Za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2025 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti) patrí odmena v sume dvakrát po 371 eur a režijný paušál v sume dvakrát po 14,84 eur. Za vyjadrenie právneho zástupcu k stanovisku najvyššieho súdu a zúčastnenej osoby ústavný súd odmenu nepriznal, keďže neobsahovalo žiadne nové skutočnosti ani argumentáciu, ktorá by ústavnému súdu nebola známa zo sťažnosti, resp. z obsahu predloženého súdneho spisu.

32. Ústavný súd tak v súhrne priznal náhradu trov konania 771,68 eur (bod 3 výroku nálezu).

33. Priznanú náhradu trov konania je najvyšší súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

34. Toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkov konania (§ 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2026

Peter Molnár
predseda senátu